

der til den første ikke skal godtgjøres den samme Fond af Rundskaab og Modenhed som til den sidste; jeg indrømmer, at det er Tilfældet, men jeg kan ikke indrømme, at den Omstændighed skulde gjøre det betænkeligt at give de svenske Magistere den samme Ret til at holde offentlige og private Forelæsninger ved Kjøbenhavns Universitet som de danske Magistre; jeg kan, som sagt, ikke indrømme det, fordi jeg er overbevist om, at dersom de Forelæsninger, som hine agte at holde og begynde at holde, ingen-ting due til, ville de snart komme til at luffe Bontikken, men, due de til Noget, dersom virkelig danske Studenter kunne have baade Gavn og Glæde af at høre dem, forekommer det mig at være fuldkommen tilstrækkeligt, og vi behøve saa ikke at bryde os om, hvilken Garanti den svenske Magistergrad i og for sig giver med Hensyn til deres Rundskaabsfylde og Modenhed, som have denne Grad.

Jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg maaffee tør forbeholde mig Ordet, saafremt den følgende Discussion, der, som jeg haaber, vil finde Sted, skulde give mig Anledning til at imødegaae Anker imod mit Forslag, som hidtil ikke ere fremkomne, eller ikke saaledes ere bleve mig bekendte, at jeg ansaae det for rigtigt alle-rede nu at imødegaae dem.

Formanden: Den ærede sidste Taler brugte i sit Foredrag, ved at omtale et Andragende, der var indgivet til det theologiske Facultet, det Udtryk, at det var blevet „haanligt“ afviist af Facultetet; jeg maa bemærke, at det ikke er ønskeligt, at man paa en saadan Maade betegner Autoriteters Forhold.

Rofod: Nærværende Lovforslag gaaer, saa forekommer det mig, ud paa tvende Ting, for det Første paa Indførelsen af en fælles, nordisk akademisk Borgerrret, og dernæst paa Udvikelsen af Afgangen til at blive akademisk Borger ved Kjøbenhavns Universitet. Jeg skal tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa hvert især af disse Punkter.

Jeg skal dog allerførst tillade mig at henstille til den ærede Forslagsstiller og til det ærede Thing, om ikke dette nye Skridt til at hævde en fælles akademisk Borgerrret mulig

allerede skulde ligge i Forord. af 22de Marts 1805, hvor der blandt Andet forekommer følgende Udtryk, som jeg med den høitærede Forsmands Tilladelse skal tillade mig at oplæse: „derimod kan Inscription“ — det vil sige Indskrivning til at blive Student — „uden fore-gaaende Examen, i Fremtiden ligesom hid-indtil, finde Sted for de Studerende, som, efterat de allerede paa Vort Universitet i Kiel, eller paa udenrigs Universiteter, ere immatriculerede, her agte at fortsætte deres akademiske Studia, eller at promovere“. Det forekommer mig nemlig, at her er opstillet en almindelig, en kosmopolitisk Borgerrret, idet en Student fra et hvilket som helst Universitet i Europa, naar han foreviser sit Borgerbrev, kan, uden Hensyn til, hvor han har erhvervet dette, faae det udværet mod et nyt her ved Kjøbenhavns Universitet. Ikke desto mindre skal jeg dog støtte det nærværende Lovforslag, thi jeg troer, at det kan have sin store Nytte, og selv om der virkelig allerede kunde hævdes en fælles nordisk akademisk Borgerrret (isølge den ansførte Forordning), saa troer jeg, det kunde være godt, at denne Bestemmelse bliver, om jeg saa maa sige, opfrisset og saaledes bragt i Bedkommendes velvillige Erindring. Det staaer nemlig for mig som noget overordentlig Vigtigt, at tilbeibringe et virkeligt akademisk Samliv her i Norden. Det har overalt viist sig, og det kan jo ikke være anderledes, at den akademiske Ungdom, som jo har det tilfælles med al anden Ungdom, at den bliver ældre og kommer i Virksomhed, har overordentlig stor Betydning for Landet, for Folket og for Landets og Folkets Udvikling saa og for de politiske Anliggendes Ordning i dens Fædreland. Hvem der nu altsaa som jeg seer Daumarks og Nordens Fremtid bedst sikket i en nær aandelig Sammen-slutning af de tre nordiske Broderfolk, bør utvivlsomt ogsaa give dette Forslag sin Stemme, uden at jeg dog dermed paa nogen Maade vil forlange — og det troer jeg ikke engang, den ærede Forslagsstiller vil, — at man skulde følge Forslaget gennem alle de enkelte Bestemmelser, hvorved det søger at komme til sit Maal: den fælles akademiske eller, som jeg vil kalde den, skandinaviske Borgerrret.